

Об'єктом даного складу злочину є статева недоторканість неповнолітнього, тобто абсолютна заборона вступати в статеві стосунки з особами, які не досягли статевої зрілості або повноліття.

Потерпілим від злочину вважається особа яка не досягла шістнадцятирічного віку і над якою здійснювалося фізичне або інтелектуальне розбещення.

Об'єктивна сторона характеризується вчиненням розпусних дій, тому цей злочин вважається формальним і є закінченим з моменту вчинення дій, спрямованих на розбещення неповнолітніх.

Під фізичним розбещенням розуміють будь-які фізичні розпусні дії, що полягають в сексуальних маніпуляціях з тілом і особливо з статевими органами потерпілої особи, винного або третьої особи.

Інтелектуальне розбещення може полягати у цинічних розмовах з потерпілим на сексуальні теми, розповіді відвертих, натуралістичних сексуальних історій, фотографуванні потерпілих в різних сексуальних позах, схиленні або примушуванні потерпілих (у т.ч. з використанням мережі Інтернет) до вчинення сексуальних дій між собою або щодо винного, демонстрації порнографічних предметів.

Суб'єкт злочину може бути як загальний – фізична осудна особа, так і спеціальний – батько, мати, вітчим, мачуха, опікун, піклувальник чи особа, на яку покладено обов'язки щодо виховання потерпілого або піклування про нього.

Суб'єктивна сторона характеризується прямим умислом на вчинення розпусних дій щодо потерпілого від злочину.

Вивчення проблеми, пов'язаної з розбещенням неповнолітніх, має велике значення у протидії посяганням на статеву недоторканість та нормальний фізичний та психічний стан неповнолітніх осіб. Оскільки статеві злочини проти неповнолітніх, надзвичайно небезпечні та часто призводять до глибоких душевних травм у потерпілих осіб, штовхають їх до аморального способу життя.

КРИМІНАЛЬНЕ ПРОВАДЖЕННЯ НА ПІДСТАВІ УГОД

Логвинова Юлія Олександрівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри кримінального права і криміналістики навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Строков І.В.*

Історично угода про визнання є однією з форм судового провадження.

Угода про визнання вини – це спрощений механізм розгляду кримінальних справ по певному кримінально-процесуальні відносини між суб'єктами кримінально-процесуальної діяльності обвинувачем обвинуваченим/підсудним, захисником, судом та потерпілим, пов'язані з

домовленістю між обвинувачем та обвинуваченим/пілсудним стосовно внесення обвинуваченим/пілсудним клопотання про визнання вини на позгляд та затвердження суду на основі домовленості щодо кваліфікації діяння вчиненого обвинуваченим/пілсудним фактичних обставин справи застосовного покарання а також компенсації заповісної школи. Предметом домовленості обвинувача та обвинуваченого/пілсудного можуть бути будь-які питання пов'язані з узгодженням клопотання про визнання вини між обвинувачем та обвинуваченим/пілсудним. Це домовленість обвинувачення та захисту щодо випищення кримінальної справи на взаємновигідних умовах – визнання обвинуваченим вини в обмін на м'якшу міру покарання, ніж та що визначена законом за вчинений злочин.

Угода про визнання вини як скорочена форма розгляду кримінальних справ не передбачає повного розгляду справи в суді. Відповідно до цієї моделі сподішеного випищення кримінальної справи з'ясується питання щодо доповідності та справжності волевиявлення пілсудюваним або обвинуваченим стосовно визнання ним вини в вчиненні злочину. В зв'язку з цим під час слухання справи на підставі угоди про визнання вини на обвинуваченого/пілсудного не поширюються всі процесуальні гарантії, передбачені для повного судового розгляду.

В юриличній літературі не існує чітко визначеної однозначної думки стосовно того чи є угода про визнання вини необхідним позитивним явищем кримінального процесу чи існування угоди про визнання вини є "негативним" чинником. Угода про визнання вини є необхідною вона має на меті пом'якшення покарання застосованого до обвинуваченого/пілсудного в зв'язку з його каяттям та зменшення навантаження на систему здійснення правосуддя в кримінальних справах. Угода про визнання вини є більш справедливою по відношенню до правопорушника який стає на шлях виправлення та повернення в суспільство. Вона відповілає вимогам прискореного розгляду кримінальних справ хоча й може втратити низку рис та компонентів властивих традиційному демократичному кримінальному судочинству а також наявний яля недоліків які необхідно уникнути при вповалженні угоди у кримінальному процесі. Такими недоліками можуть бути: обмеження злочинів, щодо яких можливе укладання угоди - не тяжкі злочини, злочини середньої тяжкості, тяжкі (лише щодо угоди про визнання винності), різні умови укладання угоди про примирення та визнання винності (укладати може потерпільий та прокурор), відсутність механізмів щодо забезпечення виконання угод (суд не забезпечує виконання угоди), а також невідповідність інституту угол засалам кримінального судочинства.

Найбільша кількість справ в державах загальної правової традиції та в державах системи континентального права випищується шляхом укладання угоди про визнання вини учасниками якої є пілсудюваний/обвинувачений/пілсудний захисник обвинувач потерпільий суд/судля.

Існує суттєва відмінність між розвитком законодавства та практики в державах загальної правової та континентальної традиції. У державах

загальної правової традиції угода про визнання вини є невід'ємною частиною кримінального процесу. Спочатку вона була складовою неформальної практики вирішення кримінальних справ, а потім поступово судові проєктанти закріпили та легітимізували угоду про визнання вини внаслідок чого було прийнято відповідні законодавчі акти, доповнення до процесуальних кодексів, кодексів етичної поведінки суддів, адвокатів та прокурорів.

У державах континентальної традиції практика укладання угоди про визнання вини існувала спочатку без офіційного визнання, а в подальшому відбулось закріплення цих процесів у нормативних актах та кримінально-процесуальних кодексах, яке супроводжувалося деталізацією нормативних положень у судовій практиці відповідних судових інстанцій. Отже, починаючи з різних витоків обидві системи прийшли до єдиного знаменника: загальна система рухалась від судової практики до законодавчого врегулювання, а континентальна система – від нормативних актів до судових проєктантів.

Законодавство та практика держав континентальної і загальної традиції уніфікуються і гармонізуються під впливом таких чинників, як міжнародні стандарти у галузі прав людини, що є однаково застосовними у більшості держав-членів Ради Європи, які підписали і ратифікували Європейську конвенцію з прав людини та на які поширюється дія Рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи щодо спрощеного та скороченого вирішення кримінальних справ.

Процес судового нагляду за укладанням угоди про визнання вини має поширюватися не лише на нагляд за добровільністю угоди її заявленням з усвідомленням наслідків (вілмова від повного судового розгляду з усіма його гарантіями, а також вілмова від оскарження рішення про застосування покарання щодо свіді) та відповідне застосування законодавства до конкретних фактичних обставин справи, що ймовірно призведе до того, що в оптимальному варіанті угода про визнання вини похвалитиме на спрощений судовий розгляд кримінальної справи у суді першої інстанції. Суд у будь-якому випадку має визначитися, чи буде достатньо справедливим рішення щодо заявленого обвинуваченням клопотання про визнання вини та чи може таке рішення бути постановлено без заповищення школи інтересам правосуддя в кримінальних справах та справедливості в цілому.

Першими державами, що почали широко застосовувати “угоду про визнання вини” у кримінальному процесі були Англія та Сполучені Штати. Лосвіл цих держав та інших європейських держав може бути використано й в Україні. Проте це не означає, що лосвіл цих держав є готовим зразком для заповищення. Механічне впровадження класичного інституту угоди про визнання вини, без урахування національних особливостей не може бути виправданим.